

[Gunnar Fog-Petersen.]

Skelsætning — overordentlig løse Tilstande: Skellene flyder mange Steder, flyttes mange Steder, Landinspektørernes lovlig nedsatte Mærker trækkes ganske roligt op og kastes til Side, hvis det passer en eller anden at gøre det; saa skal der maales om igen, sættes Mærker igen — til ingen Nytte og til stor Bekostning. Og det er ganske straffrit at fjerne saadanne Mærker. Det bør det efter min Mening ikke være, og derfor mener jeg, at det bør nævnes udtrykkeligt i Loven, at ogsaa de Mærker, der er sat af de autoriserede Landinspektører, falder ind under Bestemmelserne i denne Paragraf.

Jeg kan ganske billige Bestemmelsen i § 137 om, at en Borger kan straffes, hvis han i beruset Tilstand udsætter sine Medborgere for særlig Fare. Jeg vil dog henstille til den kommende Udvalgsbehandling at overveje, om det ikke var bedre Sprogbrug at sige: „den, der forsætlig eller ved grov Uagtsomhed bringer sig selv i beruset Tilstand“, end at bruge dette lidt affekterte Udtryk: „at hensætte sig selv i beruset Tilstand“. Dette ligger lidt for langt borte fra den naturlige Sprogbrug, som er den: at drikke sig fuld; men der gives jo ogsaa en Mellemvej.

Bestemmelsen i § 204, der fastsætter, at Privat-Detektivvirksomhed ikke skal være tilladt, kan jeg ganske billige. Der er udtrykkeligt taget Forbehold overfor Undersøgelser, som har et erhvervsmæssigt Formaal, nemlig at skaffe Oplysninger om Kunders økonomiske Tilstand og Soliditet, en Virksomhed, som jo er udbredt, og som er saare nyttig. Men dette, at man skulde have Lov til ligefrem at oprette Forretninger med det Formaal mod Betaling at udspejle og meddele til andre, hvad Borgere i øvrigt i deres Privatliv foretager sig, er jeg en meget bestemt Modstander af. Jeg synes ikke, man bør tillade noget saadant i et ordnet Retssamfund.

Saa har der været talt en Del om Bestemmelser, som findes i den gældende Lov, men som ikke er taget med her. Der er saaledes Bestemmelserne om Straf for grove Trusler; disse Bestemmelser er ikke taget med her, og det beklager jeg. Jeg tror, det er nødvendigt i en Straffelov at have Bestemmelser, hvorved man kan ramme den, som groft eller vedvarende bringer sine Naboer eller Medmennesker i Uro eller Frygt ved Fremsættelse af Trusler.

Det har ogsaa været nævnt, at man burde have en Bestemmelse i den nye Lov svarende til den, der findes i den gamle, om Blasfemi. Ved Blasfemi forstaar jeg nu

Gudsbespottelse, og saa vidt jeg kan se, findes der ikke i den gældende Straffelov nogen som helst Straf for Gudsbespottelse. Det vilde ogsaa være mærkeligt, om man vilde forsøge paa at straffe det, navnlig da det jo er og altid vil være underkastet en uendelig Diskussion, hvad der skal forstaas ved Gudsbespottelse. Det vil være umuligt at finde noget som helst Kriterium derfor, og ud fra den Betragtning, som det ærede Medlem, der var Ordfører for det konservative Folkeparti, det 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) har gjort gældende, at man ikke skal indlade sig paa at straffe, hvad der alligevel finder Sted og i Regelen ikke straffes, vil en Straffebestemmelse angaaende Gudsbespottelse være meget irrationel. Efter selve sit Begreb vil den tillige virke komisk, fordi Modsætningen mellem det, man vil opnaa derved, og det Gudsbegreb, man tænker at beskytte, er saa stor, at et Grundlag for det komiskes Fremtræden derved opstaar. Men det er jo heller ikke det, der er Tale om i den nugældende Straffelovs § 156. Der er Tale om at straffe den, der driver Spot med eller forhaaner noget her i Landet bestaaende Religionssamfunds Troskærdomme eller i Tilknytning dertil udøvede Gudsdyrkelse, og der er jo Borgere, som mener, at der i en Straffelov, der vedtages i vore Dage, bør indeholdes Bestemmelser af en saadan Art.

Jeg vil meget indtrængende fraraade, at man sætter saadanne Bestemmelser ind i Straffeloven. For det første har Praksis vist, at de overordentlig sjældent bliver brugt, og dernæst kan man gaa ud fra, at hvis de bliver brugt, sker det aldrig i det godes Tjeneste, men altid af Forfølgelseslyst eller af Lyst til at bruge Magt og misbruge Magt. Thi Sagen er den, at det altid er overordentlig vanskeligt, for ikke at sige ugørligt, at slaa fast, hvad der er Spot, og hvad der er Forhaanelse. Det, som man kan sige er oplagt Forhaanelse, er der næsten aldrig Alvor i. Forhaanelse af Troskærdomme og af Gudsdyrkelse finder jo Sted hver eneste Dag Landet over i mangfoldige Tilfælde af tilfældig Art, af ikke rigtig ment Art, af Kaadhed, i Pjank, paa mangfoldige Maader, og det tænker ingen paa at straffe. Det vilde ogsaa være urimeligt, om nogen gjorde det. Nej, det, man tænker paa at straffe, er Spot eller Forhaanelse, bag hvilken der findes en anderledes beskaffen Aandsmagt end den, man vil beskytte. Saa kommer det alvorlige Moment frem, saa vil man benytte Straffeloven til at hindre anderledes tænkende eller en Aandsvirksomhed, der er anderledes indstillet, i at ytre sig, og saa kalder man disse